

κτος να προφέρηται ως ἔγγιστα ως τὸ γαλλικὸν οἰ=οα.

... Κατὰ τὸν Ἑρασμον λοιπὸν ἔδει ἐπικρατέστερον νὰ προφέρωνται ὀλλανδιστί. Τὴν ἀξίαν τοῦ η δὲν ἐγνώριζε μὲν, τὴν ἐφαντάζετο ὅμως ὡς μακρὸν ε. Τὰ λοιπὰ φωνήεντα τὰ διαφέροντα τῆς ἑλληνικῆς προφορᾶς ἤχουσι παρὰ τῷ Ἑράσμῳ οὕτως:

υ	ὡς τὸ γαλλικὸν	υ,
ω	»	ο (μακρὸν),
αι	»	αἰ,
αυ	»	αου,
ει	»	εἰ,
ευ	»	οἰ,
οι	» »	οἰ=οα,
ου	» » ὀλλανδικὸν	ου=αου,
υι	» »	υἰ=οἰ.

Τοῦ Ἑράσμου ἡ προφορὰ λοιπὸν δὲν γνωρίζει κανὲν ου, ὡς προφέρεται τανῦν παρὰ τοῖς Ἑλλησιν.

(Μετὰφρασις Γ')

ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἡ Ἰλιάς μελοποιηθεῖσα.

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι αἱ Καλαὶ Τέχναι ἐν Γερμανίᾳ πλέον ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ χώρᾳ παρήγαγον καὶ παράγουσιν ἔργα ἑλληνικὴν ἔχοντα τὴν ἔμπνευσιν. Εἶνε ἀναρίθμητα τὰ οἰκοδομήματα, ὅσα ἰδρῦθησαν, ἐν Μονάχῳ ἰδίᾳ, κατ' ἀντιγραφὴν τῶν ἑλληνικῶν ῥυθμῶν, αἱ πινακοθήκαι πληροῦνται ὑπὸ εἰκόνων τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας καὶ ἱστορίας, οἱ ὕπατοι τῶν ποιητῶν ἔγραψαν δράματα καὶ ποιήματα ἑλληνικῶν ὑποθέσεων καὶ ἐξ αὐτῶν δέτῶν μουσικῶν οὐχὶ ὀλίγοι συνέθεσαν προανακρούσματα καὶ ἐμελοποίησαν τὰς χορωδίας ἀρχαίων ἑλληνικῶν δραμάτων, ἰδίᾳ τῶν τοῦ Σοφοκλέους.

Ἄλλ' ἐκ τῶν συγχρόνων μελοποιῶν εἰς, ὁ Μὰξ Βρούχ (Max Bruch) προέβη ἔτι μάλλον: συνέθηκε μουσικὴν ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας καὶ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου! Δὲν ἐμελοποίησε φυσικῶ τῷ λόγῳ τὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ ραψωδίας τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν, ὧν οὐχὶ ἡ μουσικὴ σύνθεσις, ἀλλ' ἡ ἀπλὴ ἐκτέλεσις θ' ἀπήθου ἐβδομάδας ὅλας. Ἐκ τῆς Ὀδυσσείας καὶ τῆς Ἰλιάδος συνωψίσθησαν τὰ κυριώτατα μέρη εἰς σειρὰν λυρικῶν ποιημάτων μονωδιῶν, διωδιῶν, χορωδιῶν κλπ. ὑπὸ τοὺς τίτλους: Ὀδυσσεὺς, Ἀχιλλεύς, καὶ ἐπὶ τούτων ἐφηρμόσθη μουσικὴ ἀνάλογος.

Ἐκ τῶν δύο τούτων ἔργων τὸ ἕτερον, ὁ Ἀχιλλεύς, ἐψάλη πρό τινος κατὰ πρῶτον ἐν τῷ

Concerthaus τῆς Λειψίας. Πρὸς τοῦτο προσήλθον ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Γερμανίας ἐξέχοντες αἰοδοί, ὁ χορὸς ἀπετελέσθη ἐκ τῶν μελῶν τῶν ἐν Λειψίᾳ ῥοδικῶν συλλογῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διακοσίων περίπου, ἡ ὀρχήστρα πλουτισθεῖσα περιέλαβεν ἑκατοντάδα ὀργάνων, διηύθυνε δὲ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοπροσώπως ἐλθὼν ἐκ Βρεσλάου ὁ διαπρεπὴς συνθέτης.

Τὸ ἔργον διήρκεσεν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, διεξήχθη δ' ἐντελέστατα καὶ ἐπευφημήθη ἐπανειλημμένως. Ἡ διασκευὴ αὐτοῦ εἶνε τοιαύτη.

Ἐν ἀρχῇ μετὰ τὴν πολεμικὴν εἰσαγωγὴν, ἣν ἐκτελεῖ ἡ ὀρχήστρα, ὁ χορὸς προλογιζόμενος ἐξιστορεῖ ὅσα οἱ Ἀχαιοὶ ἐπὶ ἑννέα ἔτη μακρὰν τῆς πατρίδος τῶν ὑφίστανται δεινὰ ὅπως ἀλώσῃ τὴν Ἰλιον, καὶ ταῦτα χάριν μιᾶς ἀπίστου γυναικός, συμπεραίνει δὲ ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ Τροία θὰ πέσῃ.

Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει ὁ χορὸς τῶν Ἀχαιῶν νοσταλγῶν ἀναμνησκεται τῆς ποθητῆς ἐστίας, ὁ Ἀγαμέμνων ἐνισχύει τὰ αἰσθήματα ταῦτα συμβουλευὼν τὴν εἰς Ἑλλάδα ἐπάνοδον, ὁ Ὀδυσσεὺς ἀντιτείνει ἀποκαλῶν τοῦτο αἰσχροὺν φυγὴν καὶ ὁ χορὸς ἐνθουσιῶν ἐκ τῶν λόγων τοῦ πολυμηχάνου Ἰθακησίου ἄγει εἰς μάχην παιᾶνας ἀνακρούων.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ Α' μέρους εἰκὸν παρίσταται ὁ Ἀχιλλεύς παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ ἀποχωρήσας τοῦ ἀχαικοῦ στρατοπέδου μετὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ἔριδα. Μετ' ὀλίγον οἰμωγαὶ καὶ ὀλοφυρμοὶ ἐξεγείρουσιν αὐτόν.—Οἴμοι, οἴμοι, ὁ Πάτροκλος ἀπέθανε! Ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως θρηνεῖ τὸν πιστόν, τὸν προσφιλῆ ἑταῖρον καὶ καλεῖ τὴν Θέτιδα, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα. Ἡ Θέτις προσέρχεται μετὰ τῶν θαλασσίων νυμφῶν κ' ἐπακολουθεῖ μακρὰ διωδία καθ' ἣν ὁ μὲν υἱὸς ἔμπλεως μίσους κατὰ τοῦ Ἑκτορος τοῦ φονέως τοῦ Πατρόκλου ὀμνύει ὅτι θὰ σῆρῃ αὐτὸν νεκρὸν ὀπισθεν τοῦ ἄρματός του, ἡ δὲ μήτηρ προσπαθεῖ ν' ἀποτρέψῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος. Βλέπουσα ὅμως ὅτι ὁ ἥρωὲς εἶνε ἀμετάπειστος ἄγει ἵνα παρασκευάσῃ αὐτῷ νέαν πανοπλίαν, ὑμνοῦντος τοῦ χοροῦ.

Τὸ δεύτερον μέρος ὑποτίθησι τὴν σκηνὴν ἐν τῷ τρωϊκῷ ἀνακτόρῳ. Ἐκεῖ ἡ Ἀνδρομάχη πλήρης ἀνησυχίας διὰ τὸν προσφιλῆ αὐτῆς σύζυγον ἐκτραγωδεῖ τοῦ πολέμου τὰ δεινὰ κ' ἐν ἀντιθέσει μετὰ πόθου ἐνθυμεῖται τὰς γλυκαίας ἡμέρας τῆς εἰρήνης. Μετὰ τὸ ἐπιθῆναι τῶν Τρώων, ἀκολουθεῖ ἡ πασιγνωστὸς ἐκείνη συνομιλία τοῦ Ἑκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης ἐν τῷ Ζ τῆς Ἰλιάδος, ἣν ὁ μουσικὸς μετεποίησεν εἰς περιπαθεστάτην διωδίαν. Ἐν τέλει ὁ χορὸς τῶν Τρώων παροτρύνει τὸν Ἑκτορα εἰς ἀγῶνα, ἀφ' ἑτέρου δ' ὁ τῶν Ἀχαιῶν ὑπεκκαίει τοῦ Ἀχιλλέως τὴν ὀργήν.

Ἄρχῃ τοῦ τρίτου μέρους εἶνε οἱ θρηνοὶ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ χοροῦ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατρόκλου καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ τελούμενοι εἰς τιμὴν αὐτοῦ, οὓς εἰκονίζει ἐκφραστικώτατα αὐτῇ ἡ ὀρχήστρα διὰ τριῶν μουσικῶν συνθέσεων. Ἡ ἄρματοδρομία ἰδίᾳ εἶνέ τι ἔξοχον.

Ἡ εἰκὼν ἀλλάσσει. Εἶνε νύξ—εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως προσέρχεται ὁ γέρον Πρίαμος ἐν ὀλοφυρμοῖς ζητῶν τὸ σῶμα τοῦ Ἐκτορος. Ἐν τῇ μετέπειτα σκηνῇ ἡ Ἀνδρομάχη θρηνεῖ τὸν ἀποθανόντα σύζυγον.

Ὁ ἐπίλογος ἀποτελεῖται ἐκ χορωδίας μὴ ἀναγομένης εἰς τὸν κύκλον τῆς Ἰλιάδος. Ἐρχεται δ' αὐτῇ ὡς συμπέρασμα τοῦ ὅλου ἔργου καὶ εἶνε ἐλεγεία ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως.

Τοιοῦτο ἐν συνόψει τὸ πρωτοτυπότατον μουσικὸν ἔργον τοῦ Γερμανοῦ καλλιτέχνου. Οἱ τεχνοκρίται θεωροῦσιν αὐτὸ ἔξοχον εἰς τὰ χορικά μέρη ἰδίᾳ καὶ εἰς τὰς συνθέσεις τῆς ὀρχήστρας, ἐξαίρουσι δὲ μεταξὺ τῶν μονωδιῶν τὸ τελευταῖον ἄσμα τῆς Ἀνδρομάχης. Τὸ μέρος τῆς Ἀνδρομάχης γεγραμμένον διὰ μεσόφωνον ἐξετέλεσε θριαμβευτικῶς, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τοῦ συνθέτου καὶ ὀλοκλήρου τοῦ κοινοῦ, νεαρὰ καλλιτέχνις, ἀπαράμιλλον ἔχουσα τὴν περιπάθειαν ἐν τοῖς φθόγγοις.

Ὀλόκληρον τὸ ἔργον ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ μέρη αὐτοῦ, ἰδίᾳ δὲ ἡ εἰσαγωγή καὶ οἱ ἀγῶνες, ὧν ἡ ἐκτέλεσις γίνεται ὑπὸ μόνης τῆς ὀρχήστρας, δύνανται κάλλιστα νὰ ἐκτελεσθῶσι ποτε κ' ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ, ἥτις ἐνέπνευσεν κυρίως τὸ ἔργον τοῦ Τεῦτονος μουσουργοῦ.

Δ*

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὁ εὐγενὴς χαρακτήρ δυσκόλως διαγενώσκειται ὑφ' ἑνὸς ἐκάστου, ἐνῶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος εἶνε εὐδιάγνωστος εἰς τοὺς πολλούς. Οὕτω πάντες γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐνῶ τὴν τοῦ ἀδάμαντος μόνον ὀλίγοι γινώσκουσι τῶν πολυτίμων λίθων.

Ὁ κόσμος εἶνε θέατρον, τοῦ ὁποίου αἱ πρῶται θέσεις εἶνε πάντοτε κατειλημμέναι.

Εἶνε ἀξιοπαρατήρητον γεγονός ὅτι μεταξὺ τῶν ζώων μόνον δύο ἔχουσι ἰδίᾳ οικίας: αἱ χελῶναι καὶ οἱ κοχλῖαι, καὶ ὅτι ἀμφότερα εἶνε εἰθισμένα νὰ ἔρπωσι.

Πόσον κωμικοὶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς! Ὅλοι θέλουσι νὰ ζήσωσι πολλὰ ἔτη, ἀλλ' οὐδεὶς θέλει νὰ γηράσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ζῶσι χωρὶς νὰ ἔχωσιν ὀρισμένον σκοπὸν τοῦ βίου των, ὁμοιάζουσι τοὺς κωπηλάτας, οἵτινες στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς τὸ σημεῖον πρὸς ὃ διευθύνονται.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Ὅπου πρασινίζουν κάμποι
Καὶ ῥηλὰ καὶ γύρω λάμπει
Ἡλιοφώτιστη χιρὰ,
Κι' ἄνθη μύρια ἕνα κ' ἕνα
Καθρεπτίζονται γυρμένα
Σὲ τρεχούμενα νερά,
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Δὲν τῇ βρῆκα, δὲν τὴν εἶδα.

Ὅπου τῶν πουλιῶν ζευγάρια
Μεσ' εἰς τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια
Πλέκουσι πρόσχαρη φωλιά
Κι' ὅλη νύχτα, κι' ὅλη μέρα
Σκαυδελίζουσι τὸν ἀέρα
Μὲ τραγούδια καὶ φιλιὰ
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Δὲν τῇ βρῆκα, δὲν τὴν εἶδα.

Ὅπου ἔρχεται τὸ κύμα
Γιὰ ναυρῆ πετρῆνο μνημῆμα
Σὲ μιὰν ἄκρη ἐρημική,
Σὲ τὴν ἀπροδροσιὰ τοῦ μείνει
Ἄπ' τὸ κύμα ξεδρασμένη
Σὲ τὸν ξερόβραχον ἐκεῖ
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Καὶ τῇ βρῆκα καὶ τὴν εἶδα.

Ὅπου σέρνονται εἰς τὰ φύκια
Τὰ κοχλῖδια, τὰ χελῖκια
Μὲ τὸ κύμα τὸ θολό,
Σὰν κλωνὶ μαργαριτάρι
Ποῦ Νεράιδες τῶχον πάρη
Ἄπ' τὸν ἄπυτο γιαιλό,
Τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
Καὶ τὴν βρῆκα καὶ τὴν εἶδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τινι μοναστηρίῳ τῆς Ρώμης ἀπέβισε κατ' αὐτὰς μοναχός, οὗ πολλοὶ ἀγνοοῦσι καὶ τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὅστις ἤσκησεν οὐχ ἤττον ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἱστορίας ὅσην οἱ κραταιότατοι μονάρχαι ἐπιρροήν. Ὁ μοναχὸς οὗτος ἦν ὁ στρατηγὸς τοῦ τάγματος τῶν Ἰησοῦιτῶν Βεξ. Γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1795 ἐν Βελγίῳ, ὁ Βεξ κατετάχθη ἐν ἔτει 1818 εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἰησοῦιτῶν καὶ ἐγένετο πνευματικὸς ἡγεμονίσκου τινὸς τῆς Γερμανίας,